

tiske Forhold vedrørende denne Sag. Han taler stadigvæk om, at vi har begaaet en Fejl i Fjor paa Postlønningsloven ved at give Ekspeditionssekretærer i den Etat et større Honorar end det, de ved Statsbanerne faar. Vi har ikke givet dem en rød Øre mere i Ekspeditionssekretærhonorar, end de havde i Forvejen, saa der er ikke sket nogen Forandring paa det Punkt. Nu mener den ærede Ordfører, at man skal se at faa Lighed mellem Statsbanernes og Postvæsenets Tjenestemænd i denne Henseende, og denne Lighed vil han tilvejebringe ved at pille to Mænd ud af 30 og give dem en forhøjet Løn, medens alle de andre bliver staaende paa den gamle Løn. Den Maade at lave Lighed paa kan jeg ikke forstaa.

Hvis vi havde staaet overfor en Lønningslov for Jernbanevæsenet, havde Sagen været en helt anden end nu, saa vilde jeg gerne være gaaet med til en Regulering, for at de paagældende Tjenestemænd kunde blive ligestillede. Naar Ministeren siger, at den Lærdom, Lønningsudvalgets Medlemmer sidder inde med, gør os om ikke „rasende“ saa dog til Principryttere, er det ikke rigtigt. Det drejer sig her om et gammelt Spørgsmaal. Vi skal nødig her i Rigsdagen forlade den Opgave at vænne Administrationen fra at lave Lønningslove paa Finansloven. Lønningsudvalget har altid høvdet — og det har fundet Tilslutning her i Rigsdagen —, at det var forkert at forandre bestaaende Lønningslove paa Finansloven, man maatte gøre det ved særskilte Lovforslag, ellers fik den Slags Sager ikke den Behandling, de skulde have, og saa vilde der let fremkomme Inkonsekvenser, som vilde have de ubehageligste Følger.

Ministerens sagde — og det glæder mig —, at det var ikke Meningen, at han til næste Aar vilde forlange Honoraret for de andre 20 Ekspeditionssekretærer sat op med 600 Kr. Men vi kender ikke i Lovgivningen forskellige Ekspeditionssekretærer, Lovgivningen kender kun een Slags, og dem tillægges der et bestemt Honorar for det Arbejde, de udfører. Derfor kan man ikke pille et Par af dem ud og sige, at de skal have ekstra 600 Kr. fremfor de andre. Lønningsudvalget har sagt til Ministeren, at hvis der kan fremføres særlige Grunde for, at disse to Ekspeditionssekretærer ved Statsbanerne skulde have et højere Honorar, f. Eks. at de udfører et større Arbejde end Ekspeditionssekretærer i Almindelighed, er vi villige til at give dem et saadant Honorar, men vi kan ikke give

dem det under den her foreslaaede Form. Hvis der havde været nogen Villighed til Stede hos Administrationen, mener jeg, at Sagen kunde have været ordnet. Hvis Administrationen havde bøjet sig for Lovgivningsbestemmelserne og det Standpunkt, Rigsdagen altid har indtaget, og havde paavist særlige Grunde, vilde vi have givet disse Fuldmægtige det ønskede Honorar, men ikke som Ekspeditionssekretærer, for som saadanne har de det i Forvejen. En saadan Villighed har imidlertid ikke været til Stede, og derfor maa vi lade Sagen ligge og tage den op til næste Aar, hvis der virkelig skulde være Grunde for dette Forslag, som vi ikke kender.

Ministerens for offentlige Arbejder (Hassing Jørgensen): Det ærede Medlem for Ruds Vedby (Svendsen) udtalte, at Rigsdagen lagde megen Vægt paa at henvise Administrationen til ikke at foreslaa Lønningsreguleringer paa Finansloven, og at en saadan Lønningsregulering maatte ske ved Ændringer i de bestaaende Lønningslove. Jeg skulde meget gerne tiltræde denne Opfattelse, hvis vi ikke arbejdede med en Lønningslov, som faktisk er forældet, saa at tvingende Omstændigheder gør det nødvendigt en Gang imellem at søge at faa gennemført Forbedringer, der, som Forholdene ligger, ikke kan gennemføres paa anden Maade end ved en Finanslovbevilling. Det ærede Medlem mener jo netop, at der ikke for Tiden kan tages en Forhandling op om selve Lønningslovene, det er altsaa en Nødhjælp, naar man giver en saadan Bevilling paa Finansloven, men paa den anden Side en Hjælp, jeg synes, vi er i høj Grad berettigede til at ty til under de forhaanden-værende Forhold.

Det ærede Medlem antydede, at Lønningsudvalget havde været villigt til at gaa ind paa mit Forslag, hvis der kunde være angivet en særlig Begrundelse for, at disse to Ekspeditionssekretærer skulde have dette Honorar. Jeg har forstaaet det saaledes, at jeg skulde angive en særlig Virksomhed, som disse Embedsmænd har, og hvorfor man skulde tildele dem Honorar. Men jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg ikke ynder saadanne Kunster, som jeg synes, det vilde være at angive Enkeltheder af en Embedsmands Arbejde som noget, der skulde gives særligt Honorar for, det synes jeg er et meget daarligt Princip at komme ind paa, man maa meget hellere se Tingene, som de er. Det, jeg har henledet Lønningsudvalgets Opmærksomhed